

Sygn. akt V CSK 96/10

POSTANOWIENIE

Dnia 27 października 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Antoni Górski (przewodniczący)

SSN Dariusz Dończyk (sprawozdawca)

SSA Jan Kremer

Protokolant Izabella Janke

w sprawie z wniosku J. i A. K.

przy uczestnictwie E. E. E. S.A. Spółki Akcyjnej w Atenach Oddziału w Polsce w .

o wpis hipoteki,

po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Cywilnej w dniu 27 października 2010 r.,

skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania od postanowienia Sądu Okręgowego

[...]

z dnia 22 października 2009 r.,

uchyla zaskarżone postanowienie i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 24 sierpnia 2009 r. Sąd Rejonowy Wydział Ksiąg Wieczystych oddalił wniosek J. i A. małżonków K. o wpis w dziale czwartym księgi wieczystej KW Nr /.../ hipoteki umownej kaucyjnej w kwocie 91.000 zł na rzecz E. E. E. S.A. Spółki Akcyjnej Oddział w Polsce w W. W ocenie Sądu pierwszej instancji oddział banku zagranicznego utworzony w Polsce działa w imieniu i na rzecz tego banku i nie posiada osobowości prawej. Takiemu oddziałowi nie przysługuje ograniczone prawo rzeczowe, jakim jest hipoteka. Istniała więc przeszkoda do wpisu w rozumieniu art. 626⁹ k.p.c.

Apelacja od tego orzeczenia wniesiona przez uczestnika postępowania E. E. E. S.A. Spółka Akcyjna w Atenach Oddział w Polsce została oddalona postanowieniem Sądu Okręgowego z dnia 22 października 2009 r., który uznał za prawidłową ocenę prawną Sądu Rejonowego.

Powyższe postanowienie Sądu Okręgowego zostało zaskarżone w całości skargą kasacyjną przez uczestnika postępowania E. E. E. S.A. Spółka Akcyjna w Atenach Oddział w Polsce. Skarga została oparta na obu podstawach kasacyjnych wymienionych w art. 398³ § 1 k.p.c. W ramach naruszenia prawa materialnego zarzucono naruszenie art. 48i w zw. z art. 4 pkt 21 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (t.j. z 2002 r. Nr 72, poz. 665 ze zm.) oraz art. 4 ust. 1 pkt 18, art. 48j, art. 5 ust. 1 pkt 3, art. 93 ust. 1, art. 95 ust. 1, 2 i 3, art. 40a ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 48k ust. 2 Prawa bankowego poprzez niezastosowanie art. 48i w zw. z art. 4 ust. 1 pkt 21 Prawa bankowego przy ocenie prawidłowości oznaczenia uczestnika postępowania: „E. E. E. S.A. Spółka Akcyjna Oddział w Polsce” jako wierzyciela hipotecznego i nieuwzględnienie zawartej w tym przepisie regulacji, zgodnie z którą instytucja kredytowa w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 17 Prawa bankowego, jaką jest E. E. E. S.A. w Atenach posiadająca zarejestrowany zgodnie z prawem polskim oddział na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej może prowadzić działalność w zakresie Prawa bankowego wyłącznie poprzez ten oddział, a w konsekwencji nie może takiej działalności prowadzić na terytorium Rzeczypospolitej

Polskiej pod własną firmą (tj. E. E. E. S.A. w Atenach), a wyłącznie pod firmą której brzmienie odpowiada dyspozycji art. 40a ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 48k ust. 2 Prawa bankowego, tj. pod firmą E. E. E. S.A. Spółka Akcyjna Oddział w Polsce. Ponadto, zarzucono niewłaściwą interpretację art. 4 ust. 1 pkt 18 Prawa bankowego poprzez wadliwe przyjęcie, że oznaczenie we wniosku o wpis hipoteki jako wierzyciela hipotecznego uczestnika postępowania pod firmą E. E. E. S.A. Spółka Akcyjna Oddział w Polsce oznacza, że wskazanym wierzycielem hipotecznym jest oddział instytucji kredytowej jako odrębny od samej instytucji kredytowej podmiot prawny, nie zaś sama instytucja kredytowa.

W ramach podstawy naruszenia przepisów postępowania mogących mieć istotny wpływ na wynik sprawy zarzucono naruszenie:

- art. 626⁸ § 1 i 2 w zw. z art. 13 § 2, art. 382, art. 233 § 1, art. 386 § 4 i art. 391 § 1 k.p.c. polegające na błędnym ustaleniu, wbrew treści odpisu uczestnika z Rejestru Przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego, że uczestnik jest oddziałem banku zagranicznego, a nie oddziałem instytucji kredytowej, co doprowadziło do nierozpoznania istoty sprawy;
- art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1, art. 13 § 2 i art. 391 § 1 k.p.c. polegające na niewłaściwym zastosowaniu i nie wskazaniu w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia podstawy faktycznej i prawnej rozstrzygnięcia.

Uczestnik postępowania wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Za bezzasadny należy uznać zarzut naruszenia art. 626⁸ § 1 k.p.c., według którego wpis dokonywany jest jedynie na wniosek i w jego granicach, chyba że przepis szczególny przewiduje dokonanie wpisu z urzędu. Jak wyjaśnił to Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 2 grudnia 2009 r., I CSK 132/09 (Lex nr 590204) oznacza to, że sąd nie może dokonywać wpisu z urzędu, jak również nie może wyjść poza granice wniosku. Nie przekroczył tych granic Sąd Okręgowy, który – jako Sąd drugiej instancji - oddalił apelację w sprawie zainicjowanej stosownym wnioskiem J. i A. małżonków K. o wpis hipoteki w księdze wieczystej KW Nr /.../ prowadzonej przez Sąd Rejonowy, zawartym w akcie notarialnym zawierającym

umowę sprzedaży nieruchomości. W tych granicach Sąd Okręgowy był uprawniony do badania i oceny zdolności prawnej podmiotu na rzecz którego miał nastąpić wpis hipoteki.

Zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. podstawy skargi kasacyjnej nie mogą stanowić zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Wprawdzie z regulacji tej nie wynika wprost, naruszenie jakich przepisów nie można zarzucać w skardze kasacyjnej, to nie ulega wątpliwości, że dotyczy to art. 233 § 1 k.p.c., który określa zasady oceny dowodów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2005 r., III CSK 13/05, OSNC z 2006 r., Nr 4, poz. 76 oraz wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 8 maja 2008 r., V CSK 579/07, Lex nr 393889, z dnia 6 listopada 2009 r., III UK 43/09, Lex nr 560873, z dnia 18 lutego 2010 r., III SK 24/09, Lex nr 578155, z dnia 8 marca 2010 r., II PK 260/09, Lex nr 590229). W ramach postępowania kasacyjnego możliwe jest natomiast badanie naruszeń innych przepisów prawa procesowego, które mogły mieć wpływ zarówno na ocenę dowodów, jak również dokonane w sprawie ustalenia faktyczne. W szczególności zgodnie z art. 382 k.p.c. sąd drugiej instancji zobowiązany jest do orzekania na podstawie materiału zebranego w postępowaniu w pierwszej instancji oraz w postępowaniu apelacyjnym. Do apelacji został załączony odpis Krajowego Rejestru Sądowego z Rejestru Przedsiębiorców dotyczący uczestnika postępowania. Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia nie odniósł się do tego, czy dowód ten mógł być przeprowadzony na tym etapie postępowania, w szczególności ze względu na ograniczenia wynikające z art. 626⁸ § 2 k.p.c., według którego rozpoznając wniosek o wpis, sąd bada jedynie treść i formę wniosku, dołączonych do wniosku dokumentów oraz treść księgi wieczystej. Przepis ten określa kognicję zarówno sądu pierwszej, jak i drugiej instancji (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 11 czerwca 2008 r., V CSK 17/08, Lex nr 602333, z dnia 30 września 2008 r., II CSK 154/08, Lex nr 548806, z dnia 26 lutego 2009 r., IV CSK 471/08, Lex nr 583892). Uwzględniając powyższe za uzasadniony należy uznać zarzut naruszenia art. 626⁸ § 2 w zw. z art. 382 oraz art. 328 § 1 w zw. z art. 13 § 2 i 391 § 1 k.p.c. w zakresie, w jakim Sąd Okręgowy bez odniesienia się do powyższych kwestii i wskazania odpowiedniego dowodu dokonał ustalenia statusu prawnego oddziału, na rzecz którego miał nastąpić wpis hipoteki,

przyjmując, że dotyczy to oddziału banku zagranicznego, a nie – jak podnosi się w skardze kasacyjnej – instytucji kredytowej. Należy mieć na uwadze, że pojęcia „banku zagranicznego” oraz „instytucji kredytowej” nie są tożsame. Zgodnie bowiem z art. 4 ust. 1 pkt 2 Prawa bankowego pojęcie „bank zagraniczny” oznacza bank mający siedzibę za granicą Rzeczypospolitej Polskiej, na terytorium państwa niebędącego członkiem Unii Europejskiej, natomiast, zgodnie z art. 4 ust. 1 pkt 17 Prawa bankowego pojęcie „instytucja kredytowa” oznacza podmiot mający swoją siedzibę za granicą Rzeczypospolitej Polskiej na terytorium jednego z państw członkowskich Unii Europejskiej, prowadzący we własnym imieniu i na własny rachunek, na podstawie zezwolenia właściwych władz nadzorczych, działalność polegającą na przyjmowaniu depozytów lub innych środków powierzonych pod jakimkolwiek tytułem zwrotnym i udzielaniu kredytów lub wydawaniu pieniądza elektronicznego. Odpowiednio w art. 4 ust. 1 pkt 20 oraz pkt 18 Prawa bankowego określono pojęcia „oddziału banku zagranicznego” oraz „oddziału instytucji kredytowej”.

Brak prawidłowego ustalenia okoliczności, czy wniosek o wpis hipoteki dotyczył oddziału banku zagranicznego, czy instytucji kredytowej, nie ma jednak większego znaczenia dla rozstrzygnięcia zasadniczego zagadnienia skargi kasacyjnej, a mianowicie czy wpis hipoteki może nastąpić, jeżeli w oświadczeniu o ustanowieniu hipoteki na rzecz wierzyciela, będącego bankiem zagranicznym albo instytucją kredytową, wymieniono obok nazwy tego podmiotu także jego oddział. Do obu podmiotów mają bowiem zastosowanie, według przepisów Prawa bankowego, te same przepisy. Dalsze rozważania należy poprzedzić uwagą, że z uzasadnienia zaskarżonego postanowienia nie wynika jasno przyczyna oddalenia apelacji uczestnika postępowania, a mianowicie czy był nią fakt, że w oświadczeniu o ustanowieniu hipoteki obok nazwy wierzyciela hipotecznego dodano określenie „oddział w Polsce” – co miało świadczyć, że ograniczone prawo rzeczowe zostało ustanowione na rzecz podmiotu nie posiadającego osobowości prawnej - czy też jedynie dlatego, że posłużono się niewłaściwym, sprzecznym z przepisami prawa określeniem wierzyciela.

Zgodnie z art. 5 pkt 3 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (t.j. Dz.U. z 2007 r. Nr 155, poz. 1095 ze zm.) przedsiębiorcą

zagranicznym jest osoba zagraniczna wykonująca działalność gospodarczą za granicą. Według art. 2 ust. 2 pkt 2 tej ustawy, osobą zagraniczną jest osoba prawna z siedzibą za granicą. Art. 85 ust. 1 ustawy przewiduje, że przedsiębiorcy zagraniczni mogą, dla wykonywania działalności gospodarczej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, tworzyć oddziały z siedzibą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Według art. 88 ustawy przedsiębiorca zagraniczny może rozpocząć działalność w ramach oddziału po uzyskaniu wpisu oddziału do rejestru przedsiębiorców. Art. 89 pkt 1 tej ustawy przewiduje, że niezależnie od obowiązków określonych w przepisach o Krajowym Rejestrze Sądowym przedsiębiorca zagraniczny jest obowiązany podać imię i nazwisko oraz adres na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej osoby upoważnionej w oddziale do reprezentowania przedsiębiorcy zagranicznego. Ponadto, według art. 90 pkt 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, przedsiębiorca zagraniczny, który utworzył oddział, jest obowiązany używać do oznaczenia oddziału oryginalnej nazwy przedsiębiorcy zagranicznego wraz z przetłumaczoną na język polski nazwą formy prawnej przedsiębiorcy oraz dodaniem wyrazów „oddział w Polsce”.

Przepisy prawa bankowego zawierają przepisy szczególne wobec wyżej przedstawionych regulacji dotyczących wszystkich przedsiębiorców zagranicznych, którzy prowadzą działalność gospodarczą w formie oddziałów z siedzibą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Przewidują one możliwość prowadzenia działalności na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez instytucje kredytowe oraz banki zagraniczne. Według art. 48i Prawa bankowego instytucja kredytowa może prowadzić działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej poprzez oddział lub w ramach działalności transgranicznej. Tworzenie oddziałów przez banki zagraniczne przewiduje natomiast art. 40 Prawa bankowego. Do oddziałów banku zagranicznego działającego na terenie Rzeczypospolitej mają zastosowania przepisy prawa polskiego (art. 41 Prawa bankowego). Instytucja kredytowa – jak stanowi art. 48j Prawa bankowego – może wykonywać na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej czynności określone w art. 5 ust. 1 i 2 (tj. czynności bankowe, w tym udzielanie kredytów) w zakresie wynikającym z zezwolenia udzielonego przez właściwe władze nadzorcze państwa macierzystego. Według art. 48k ust. 1 Prawa bankowego do działalności instytucji kredytowych na terytorium

Rzeczypospolitej Polskiej stosuje się przepisy prawa polskiego, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3. Z uwagi na zarzuty zawarte w skardze kasacyjnej istotne znaczenie ma art. 48k ust. 2 Prawa bankowego według którego, do oddziałów instytucji kredytowych stosuje się odpowiednio m.in. art. 1-11 oraz art. 40a ust. 1, art. 80-98 Prawa bankowego. Według art. 40a ust. 1 pkt 1 Prawa bankowego oddział banku zagranicznego – odpowiednio więc także oddział instytucji kredytowej – jest obowiązany używać firmy banku zagranicznego w języku państwa jego siedziby wraz z przetłumaczeniem na język polski określeniem formy prawnej banku oraz dodaniem wyrazów „oddział w Polsce”.

Art. 93 ust. 1 Prawa bankowego zezwala bankowi, odpowiednio więc także oddziałowi instytucji kredytowej, żądania zabezpieczenia przewidzianego w Kodeksie cywilnym i prawie wekslowym oraz zwyczajami przyjętymi w obrocie krajowym i zagranicznym. Natomiast art. 95 dotyczy problematyki bankowego tytułu egzekucyjnego, jego mocy dowodowej i podstawy wpisu hipoteki do księgi wieczystej na nieruchomości stanowiącej własność dłużnika banku lub innej osoby ustanawiającej hipotekę na rzecz banku w celu zabezpieczenia wierzytelności dłużnika banku.

Z powyższych przepisów wynika, że instytucja kredytowa, jak również bank zagraniczny, może w ramach prowadzenia działalności na terytorium Rzeczypospolitej dokonywać m.in. czynności bankowych, w tym udzielać kredytów, poprzez swój oddział mający siedzibę w Rzeczypospolitej. W takim przypadku obowiązkiem instytucji kredytowej (banku zagranicznego) jest używanie podczas tych czynności oznaczenia tych podmiotów zgodnie z wymogami określonymi w art. 40a ust. 1 pkt 1 Prawa bankowego. Użycie takiego oznaczenia nie oznacza, że stroną czynności bankowej jest oddział banku zagranicznego, czy instytucji kredytowej, traktowany jako samodzielny podmiot prawny.

Oddziały instytucji kredytowej oraz banku zagranicznego, podobnie jak oddziały innych osób prawnych, nie posiadają osobowości prawnej, a w konsekwencji nie mają zdolności prawnej, wobec czego nie mogą być podmiotem praw i obowiązków cywilnoprawnych (por. uzasadnienia: wyroku Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2002 r., V CKN 1279/00, niepubl., wyroku Sądu

Najwyższego z dnia 21 maja 2004 r., V CK 502/03, Lex nr 188494 oraz postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2007 r., II CSK 25/07, OSNC z 2008 r. Nr 5, poz. 52). Zdolność prawną, według przepisów Kodeksu cywilnego, posiadają jedynie osoby fizyczne, osoby prawne oraz jednostki organizacyjne, które nie posiadają osobowości prawnej, ale którym przepisy szczególne przyznają zdolność prawną (art. 33¹ § 1 k.c.). Nie jest taką jednostką oddział przedsiębiorcy będącego osobą prawną, w tym instytucji kredytowej czy banku zagranicznego, który stanowi jedynie wyodrębnioną i samodzielną organizacyjnie (poprzez wyodrębnienie składników majątkowych, własny personel pracowniczy i kierownictwo) część działalności gospodarczej, wykonywanej przez przedsiębiorcę poza siedzibą przedsiębiorcy lub głównym miejscem wykonywania tej działalności. Te cechy oddziału podkreślają przepisy art. 4 ust. 1 pkt 18 i 20 Prawa bankowego, według których oddziały stanowią jednostkę organizacyjną instytucji kredytowej albo banku zagranicznego wykonujące w imieniu i na rzecz tych właśnie podmiotów czynności. Zarówno czynności bankowe, czy szerzej czynności prawne dokonywane w ramach tych oddziałów powodują skutki prawne bezpośrednio na rzecz banku zagranicznego albo instytucji kredytowej. Niekiedy oddział przedsiębiorcy jest bezpośrednim adresatem normy prawnej np. w przepisach regulujących rachunkowość (por. art. 2 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (t.j. Dz.U. z 2009 r. Nr 152, poz. 1223 ze zm.), art. 90 pkt 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, art. 40a ust. 1 pkt 2 Prawa bankowego). Nie oznacza to jednak upodmiotowienia w sensie cywilnoprawnym takiego oddziału. Oddziały osób prawnych nie posiadają także zdolności sądowej, o czym przesądza art. 64 k.p.c. (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 1994 r., III CZP 21/94, OSNCP 1994, nr 11, poz. 203, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 stycznia 2004 r., IV CK 183/03, Lex nr 530709). Zdolność sądowa przysługuje tylko osobom fizycznym, osobom prawnym oraz jednostkom organizacyjnym wymienionym w art. 33¹ § 1 k.c.

Powołany już wcześniej art. 40a ust. 1 pkt 1 Prawa bankowego, wobec banku zagranicznego, oraz ten sam przepis w zw. z art. 48k ust. 2 Prawa bankowego, wobec instytucji kredytowej, nakazują, aby oddział banku zagranicznego (instytucji kredytowej) używał firmy banku zagranicznego w języku

państwa jego siedziby wraz z przetłumaczonym na język polski określeniem formy prawnej banku oraz dodaniem wyrazów „oddział w Polsce”. Posłużeniem się takim oznaczeniem podczas czynności bankowej oznacza, że tak określony podmiot dokonuje tych czynności w imieniu i na rzecz banku zagranicznego albo instytucji kredytowej. Powyższe wynika wprost z przepisów art. 4 ust. 1 pkt 18 i 20 Prawa bankowego. Podobnie należy ocenić sytuację, gdy określenie oddziału banku zagranicznego, czy instytucji kredytowej, prowadzących działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej poprzez oddział, jest użyte w innej czynności prawnej np. w oświadczeniu innego podmiotu o ustanowieniu hipoteki na rzecz banku zagranicznego lub instytucji kredytowej. Ograniczone prawo rzeczowe, w tym hipoteka może przysługiwać jedynie podmiotowi mającemu zdolność prawną, a więc bankowi zagranicznemu albo instytucji kredytowej, a nie oddziałowi tych podmiotów, jako ich jednostki organizacyjnej. Dodanie jednak dla określenia wierzyciela hipotecznego - będącego bankiem zagranicznym albo instytucją kredytową – obok jego firmy także oznaczenia oddziału w Polsce, zgodnie z art. 40a ust. 1 pkt 1 Prawa bankowego, nie oznacza, że ograniczone prawo rzeczowe w postaci hipoteki jest ustanawiane na rzecz oddziału, a nie tego wierzyciela. Używanych przy czynnościach prawnych pojęć nie można bowiem interpretować w oderwaniu od obowiązujących przepisów ustawowych, które jednoznacznie określają status prawny oddziału banku zagranicznego albo instytucji kredytowej. Ponadto, przedstawiona przykładowo czynność prawna, polegająca na ustanowieniu hipoteki na rzecz banku zagranicznego albo instytucji kredytowej, musi odpowiednio korelować z czynnościami bankowymi - z których wynika podlegająca zabezpieczeniu wierzytelność banku zagranicznego albo instytucji kredytowej - w których oddział banku zagranicznego albo instytucji kredytowej jest zobowiązany posługiwać się oznaczeniem zgodnym z art. 40a ust. 1 pkt 1 Prawa bankowego.

Taka wykładnia znajduje dodatkowe wzmocnienie w treści przepisu § 46 ust. 1 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 17 września 2001 r. w sprawie prowadzenia ksiąg wieczystych i zbiorów dokumentów (Dz.U. Nr 102, poz. 1122 ze zm.), który nakazuje wpisywanie w dziale IV księgi wieczystej, w łamie 4 oznaczonym „hipoteka” wierzyciela, na rzecz którego ustanowiono hipotekę.

W przypadku banku – bez określenia jego rodzaju – przewiduje wpisanie jego firmy i określenie oddziału. Taki wpis w księdze wieczystej oznacza, że prawo rzeczowe przysługuje bankowi, a nie jego oddziałowi. Dokonanie wpisu tej treści – przy uwzględnieniu art. 626⁸ § 1 i 2 k.p.c. - jest możliwe jedynie wówczas, gdy z dokumentu stanowiącego podstawę wpisu hipoteki oraz treści wniosku o dokonanie wpisu hipoteki wynika okoliczność, że ograniczone prawo rzeczowe jest ustanawiane na rzecz banku z określeniem jego oddziału. Nie ma podstaw, aby inaczej wpisywać do księgi wieczystej wierzyciela hipotecznego, będącego bankiem zagranicznym albo instytucją kredytową, działającego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej za pomocą oddziału. Oczywiście, dokonanie takiego wpisu będzie możliwe jedynie wówczas, gdy oznaczenie wierzyciela będzie zgodne z normą zawartą w art. 40a ust. 1 pkt 1 Prawa bankowego. Dokonując takiej wykładni należy mieć także świadomość, że wprowadzenie oddziału osoby prawnej nie ma zdolności prawnej według przepisów prawa cywilnego, ale inne przepisy prawa – jak to wcześniej zasygnalizowano - wiążą z wyodrębnionym oddziałem przedsiębiorcy pewne konsekwencje prawne. Z tego względu istotna jest niekiedy informacja, że prawo rzeczowe przysługujące bankowi – odpowiednio bankowi zagranicznemu, czy instytucji kredytowej - jest związane z określonym jego oddziałem. W konsekwencji księga wieczysta jako rejestr publiczny zawiera także dane, które nie mają znaczenia według norm prawa cywilnego dla określenia podmiotu, któremu to prawo przysługuje, ale mają znaczenie z punktu widzenia norm administracyjnoprawnych. Przekonuje o tym nie tylko § 46 wymienionego rozporządzenia, ale także § 41 ust. 4, który nakazuje uprawnionych z tytułu własności, prawa użytkowania wieczystego i innych wymienionych tam praw określać także przy użyciu numerów identyfikacyjnych PESEL lub REGON.

Uwzględniając powyższe nie można skutecznie odeprzeć także podniesionych w skardze zarzutów naruszenia przepisów prawa materialnego. Ponieważ skarga kasacyjna została oparta na uzasadnionych podstawach Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. uchylił zaskarżone postanowienie i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 108 § 2 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c.

jz